

Foto: Eric Beers

DAGBOEK VAN EEN DARTELE DANSERES

ADEM

BACK TO THE EXCITING EIGHTIES

SOPHIA SINTOS

Dit boek draag ik op aan:

- Mijn vader Schijnen doe je. schijnen aan mij zijde,
Mijn moeder Bedankt voor mijn leven en de ruimte die je mij hebt gegeven.
Mijn broer Mijn held, ons verleden.
Mijn dochter Lieve Juni, jij bent mijn mooiste geschenk, ik wens je alle levensgeluk en kracht toe bij het uitvliegen.

Ik hou onvoorwaardelijk veel van jullie.

Dank aan:

Al mijn familie en vrienden die in mij geloofden en kleur en klank aan mijn bestaan hebben gegeven. Jullie mogen trots zijn! Er zijn enkele namen die niet onvermeld mogen blijven en een speciale dank krijgen voor alle steun tijdens het proces van Adem: **Jannelies Blommaert** voor de eerste aanzet, enthousiasme en regie voor het verhaal, **Claudia Schoemaker - van Zweden** voor het positief overbrengen, dat mijn verhaal belangrijk is, **Gerf van Veen en Dorine Dorado** voor de muzikale en verbindende steun. **Yoran Vulker** voor zijn vele allround technische ondersteuning, **Valentina Mauri Dornelles** voor haar uitstekende inzet en Engelse vertalingen, **Joris Mooijman** voor strategisch advies en vormgeving.

Sophia Sintos

Inhoud

© 2016 - Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze dan ook, zonder uitdrukkelijke voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is autobiografisch. Uit privacy overwegingen zijn de namen van personen in veel gevallen gewijzigd.

ISBN 978-90-825559-0-5
NUR 402

Auteur: Sophia Sintos

Uitgeverij: Zophima Products

Vormgeving: Joris Mooijman

Illustraties zijn afkomstig uit het archief van Sophia Sintos

Portret Sophia Sintos: Roy Drommel

www.ademsophias.com

www.zophimaproducts.com

ISBN 978-90-825559-0-5

Voorwoord	9
Streetdance	13
Welcome to Ibiza	49
India	79
Heartdrive	97
Who would I be without Music	123
Addicted To Dance	137
Beat In De Nacht & Acid-House	147
The Adoration will carry us	169
Let there be Light	185
I'm Under Construction	209
Toegift 1966	213

* Register

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door:

Ondanks het feit dat de huidige technologie ongekeerde mogelijkheden heeft, blijkt het niet zo eenvoudig om audio en beeld toe te voegen aan een boek. Waar **Epub 2** niet verder gaat dan doorverwijzen via links naar internet, is er inmiddels ook het veelbelovende **Epub 3**, waarbij je de mogelijkheid hebt om audio en video definitief toe te voegen aan je e-book. Epub 3 is echter voor de meeste e-readers en tablets ongeschikt.

Mijn wens is om in de toekomst dit multimediatraject als een Epub 3 uit te geven als de verschillende besturingssystemen op elkaar afgestemd zijn, zodat 'Adem' voor ieder toegankelijk is.

Voor nu heb ik de meest klantvriendelijke werkwijze toegepast en al de multimedia ondergebracht op één website: www.ademsophias.com

Bestaande uit :

- 11 dance-tracks die je kunt downloaden
- 11 video's met tekst uit het boek
- 1 videoclip van het boek
- 1 videoclip van de muziek

Op deze site kun je de zelfgeproduceerde Dance-tracks downloaden met onderstaande code en de laatste 2 cijfers van je bonnummer, referentienummer of factuurnummer.

De code: 388356

Er is meer:

Met ongelofelijk veel passie heb ik muziek uit het verleden verbonden aan mijn belevenissen. In het boek staat de naam van de artiest en de betreffende titel van de song aangegeven – opzoeken via sociaal media: niets is verplicht maar voor de muzikliefhebbers is het extra leuk.

Voor jou Soph, als je in het vliegtuig zit en het bordje 'fasten your seatbelt' weer uit is gegaan en een sigaretje roken weer mag, open dan deze enveloppe, lees het, onthoud het en kijk goed om je heen en geniet.

Hoorn 25-8-86 23.20

Soph,

Volgens mij kun jij iemand, die aan de rand van de afgrond staat en het water tot de lippen heeft voelen stijgen, ervan weerhouden zichzelf de dood in te jagen door 10 minuten voor hem te dansen en vervolgens vertrekken – zoals een trein van het station vertrekt, zonder omkijken en hem toch herboren achterlaten. Weliswaar met de vertwijfeling van 'wat gebeurt er in godsnaam met me', maar hij staat daar op het station, de trein is weg....en toch,... hij is gelukkiger dan die ooit is geweest. Omdat die gave van jou onomstotelijk vaststaat, kun je er altijd mee weg: vertrekken als een trein van een station. Zij die je nakijken doen dat in opperste gemoedsrust.

Jan

Dagboek van een dartele danseres

Wanneer ik ontwaak, voel ik de warme zon schuin over mijn gezicht schijnen. Ik doe mijn ogen voorzichtig open en zie daar waar de gordijnen elkaar net niet raken, dat de zon kraakhelder naar binnen gluurt. In het nog tijdloze dringt mijn nachtelijke droom in fases door tot mijn bewustzijn. Vannacht was het weer zover. Een persoon die ik niet kon zien, vertelde me dat mijn dood was gekomen. Hoe ik aan mijn eind zou komen, werd niet gezegd. Ja, één keer vertelde hij me dat ik op de brandstapel zou worden gegoooid. De heerser van het Dodenrijk zou mij halen en mijn lichaam zou smelten in het alles verterende vuur, dat noch hemel noch hel kon onderscheiden door de bitterheid van het lot. In mijn droom moest ik me om middernacht melden in het park, dat grenst aan de haven. Na een periode van rouw en afscheid loop ik naar de stad en wandel langs mijn stamkroeg De Roode Steen. Ik koekeloer door het raam naar binnen en bespeur in de menigte het lijkige gevoel van het alledaagse leven. Ik heb nog even tijd, steek mijn laatste sigaret op en spurt naar binnen. De overheersende bier- en rookgeur vult mijn longen en de zuurstofloze warmte schuift als een warme deken om mijn blote schouders, terwijl ik mijn zwartleren lievelingsjasje met zilveren noppen van me laat afglijden. Al knikkend begroet ik de barman, die vervolgens de muziekkast induikt. Na een

paar diepe halen hoor ik de eerste noten van Boogie Wonderland voorbij komen, die als een gewillige herinnering de revue passeren. Ik druk mijn peuk uit, klim op de lege tafel en schuif met mijn voet de asbak opzij. Precies bij het woordje Dance sta ik rechtop, draai mijn dijen en hef mijn armen in de lucht. Waar de genade ophoudt bij doodgaan, dans ik hier en nu hand in hand met het leven. Mijn lach kaatst mijn ziel de ruimte in en het licht ontvlamt als een spiegel in de ogen die op mij gericht zijn. Triomfantelijk spring ik van tafel, loop de deur uit en wandel mijn dood tegemoet. Na tien minuten lopen zie ik in het pikke-donker bij het park een brandend vuur. Wezens in zwarte gewaden stappen mijn verlichte schaduw binnen en spreken tot mij; omdat ik bereid ben te sterven, mag ik het leven houden en het vuur wordt kleiner en kleiner, tot het tenslotte dooft.

*** Earth, Wind & Fire – Boogie Wonderland**

Andere dromen waren verschillend, daarin was ik nog afscheid aan het nemen van alle dierbaren. Vervolgens raakte ik telkens in paniek: mijn dagboeken, wie gaat nu dat boek schrijven? Verder ging mijn droom niet. Met een angstvallig en zorgelijk gevoel stap ik met gefronste wenkbrauwen mijn bed uit. Al mijn dagboeken verzamel ik op een grote hoop. Na een paar bladzijden gelezen te hebben, schuif ik ze terzijde.

Het vergankelijke verleden, de verleiding van de terugkeer. Nu dit in mijn leven opduikt, ontspringt het idee of ik het zou kunnen: een boek over mezelf te schrijven. Over mijzelf als kind, de bezieling van mijn liefde, mijn onafhankelijke levenslust naar avontuur tijdens mijn adolescentie, mijn zoektocht naar vrijheid. Het zou ook gaan over een aanschouwen waarin een ziel geen licht opneemt aan het einde van de tunnel. Over hoe ik het duivelse epidemieënbal ontvluchtte met al zijn dood en verderf. Hoe mijn innerlijke stem en onuitputtelijke kracht altijd ter beschikking waren. Maar bovenal over waar menig meisje van droomt: de sterren van de hemel dansen, vol glamour en roem in het bestaan dat ik wilde leiden. Turend zit ik achter mijn naaimachine, kijkend hoe de naald met een ononderbroken tempo op en neer gaat om mijn jurkje aan elkaar te stikken. Terwijl het eentonig gebrom van de motor op de achtergrond raakt, dwarrelen mijn herinneringen in me op. Het innerlijke stemmetje fluistert boekdelen. Op dit moment kruip ik achter de computer en wijd ik me aan mijn verhaal.

Onder de kop van het groene Noord-Holland ligt aan het Markermeer, roodroze kleurend wanneer de zon ondergaat, het stadje Hoorn. Deze oude en mooie historische stad zegevierde in de Gouden Eeuw als doorvoerhaven van de VOC. De vervlogen tijd herinnert aan nootmuskaat met een vleugje vanille. In de jaren zeventig ontstond er volop beweging met de groei van het aantal inwoners. Het overvolle Amsterdam moest worden ontlast en wordt een donorstad voor Hoorn. De nieuwe wijken rondom het centrum werden in no-time gebouwd en sierlijk Hoorn dijde in tien jaar tijd mijlener uit van veertienduizend naar vijftigduizend inwoners. Na een aantal jaar in een oud rijtjeshuis met mijn moeder en broer aan de rand van de binnenstad te hebben gewoond, verhuisden we naar de groeiende wijk Grote Waal. Daar wachtte ons een nieuwbouwhuis met een douche, bad en twee toiletten. Er kwam eindelijk een eind aan de marteling van het wassen in een teil, terwijl mijn broer door een raampje gluurde en me uitlachte. Als ik klaar was, stond ik op mijn beurt voor het raampje te lachen. Het liefste bleef ik in mijn oude vertrouwde buurt wonen, waar ik na een roerige begintijd, al vijf jaar prettig woonde en veel buurtvriendjes had. Ik deed er de laatste tijd vaak nummertje tik mee, tot ergernis van de seniore buurtgenoten. Ze werden horendol van ons rennen langs de huizen, waarbij wij zoveel mogelijk nummerbordjes aantikken om te winnen, totdat de weggeschoten bal weer bij de buut

was. Ik was tien jaar en moest me voorbereiden op een nieuwe woon-, speel- en schoolsituatie.

De nieuwe school waar ik heen zou gaan, was niet ver van ons nieuwe huis. Flexibiliteit had ik al opgebouwd, aangezien dit mijn vijfde wisseling van basisschool was sinds de kleutertijd. De laatste school, waar ik precies één jaar onderwijs had afgerond, was een prettige school vergeleken met de katholieke school waar ik daarvoor twee jaar les had gehad. Op die school was er een hele strijd geweest, omdat ik als linkshandige niet links mocht schrijven.

'Sophia,' zei de juf, 'wat zie ik nu, ben je weer met je verkeerde hand aan het schrijven? Na schooltijd blijf je voor straf na en dan mag je met je rechterhand het alfabet op het bord schrijven.'

- *Met tranen in mijn ogen en zweethanden van woede kras ik de letter A rechtshandig met het krijtje op het bord. Stomme juf. Stomme, stomme juf. Ik wens haar weg. Terwijl ik de letter H op het bord schrijf, zie ik dat de geschreven letter vervaagt door het vocht in mijn oog. Ik knijp mijn ogen samen tot ze bijna dicht zijn en bewonder de wazigheid. Mijn intens verlangen werkt, juf loopt de klas uit om de - door haar eigen toedoen - omgevallen thee over haar katoenen blouse afgezet met kant te reinigen. Ik hevel snel mijn pen weer naar mijn andere hand.* •

Het was een moedeloze strijd van de juf en zij gaf er uiteindelijk de brui aan. 'Dan moet je het zelf maar weten,' zei ze met een ijzige blik. Ja, dat moet ik zelf weten, dacht ik toen. Mijn gewonnen strijd gaf me mijn adem terug. Mijn broer wilde ze daar drillen en na een klap van de meester in zijn gezicht, besloot mijn moeder dat het welletjes was met dat regime. In de grote vakantie van 1976 was het zover. Verhuizen. Het was misschien maar een rijtjeshuurwoning, maar het was groot en nieuw, en voelde hierdoor als luxe. Rondom ons nieuw opgeleverde huis was veel bouwterrein. De bouw ging in een rap tempo en een paar jaar later was de wijk twee keer zo groot geworden.

Er kwamen steeds meer nieuwe kinderen in de groeiende wijk wonen, veelal vanuit Amsterdam. Deze kinderen brachten een andere mentaliteit mee. Dit was vernieuwend, het waren namelijk stadskinderen: meer wereldwijd en bijdehand. Echter, wat we allemaal gemeen hadden, was dat we in deze wijk woonden en opnieuw vrienden moesten maken. Dat versterkte de onderlinge band. Met veel genoeg heb ik zeker een jaar lang op het bouwterrein gespeeld. Het bouwterrein en het ongerepte akkerland waar nog op gebouwd zou worden, gaven mij een gelukkig gevoel, omdat ik daar de vrijheid had om mijn eigen grenzen en creativiteit te ontdekken.

Welcome to Ibiza

De volgende zomer – ik was inmiddels zestien – naderde. Over niet al te lange tijd zou ik aan mijn eerste werkvakantie in Benidorm beginnen. Voor iedere avond had ik een leuk, spannend en apart pakje om in te dansen aangeschaft. De baas van discotheek Penelope had mij vorig jaar zomer immers beloofd dat ik mocht komen werken als danseres. De vriendin van mijn moeder, Violet had toegezegd dit samen met mij te gaan doen. Mijn moeder had haar in Amsterdam tijdens een uitgaansavond leren kennen. Ze zat qua leeftijd - achtentwintig jaar - precies tussen mijn moeder en mij in. Violet had een relatie van twaalf jaar achter de rug en had wat in te halen op vrijgezellenniveau. Ze kwam uit een gezin van zeven kinderen waarvan zij het nakomelingetje is. Als enig kind opgevoed met veel te oude ouders. Verder was ze serieus op het gebied van werk en had ze al jaren een vaste kantoorbaan. Mooi was ze zeker. De roodgetinte verf maakte haar zwarte haar fleuriger en paste goed bij haar groene ogen. Van het geld dat we zouden verdienen, wilden we allebei graag in diezelfde zomer naar Ibiza op vakantie.

Verlangend naar warme temperaturen, naar zon, zee, de geur van de Spaanse zoete broodjes, smachtend naar de zwoele parfumgeuren, die tijdens het paraderen op de boulevard aan je neus voorbij gaan; net als een dier dat zijn kleur aanpast aan de omgeving, ben ik tot in de details voorbereid en toegesneden op deze

nieuwe horizon. Waar ik het hele jaar over heb gefantaseerd en naar heb verlangd, was er weer en voelde direct vertrouwd toen ik op het podium stond in Penelope. Swingend op de beats, nieuwe beats want Spanje ligt in vergelijking met Nederland voor met de muziek.

Video – Hit van het moment (www.ademsophias.com)

Al snel raak ik vertrouwd met de hitjes van het moment en dans ik ongetemperd en onvermoeibaar mijn emoties naar het ochtendgloren. De werkelijkheid van mijn droom straalt als een schijnsel om mij heen. Het podium belicht mij; een zwierend been in de lucht, hippe danspasjes en uitdagende draaibewegingen alsof ik een hoelahoep om mijn middel heb. Ik had een jaar geleden niet kunnen bedenken, dat ik als danseres in Spanje zou werken. Met imiteren verdoezel ik even later mijn laatste puberteitstrekjes en lurk ik aan een sigaret alsof ik Marlène Dietrich zelf ben. Het kan voor mij niet gek genoeg en in alle verkleedpartijtjes probeer ik zoveel mogelijk uit te blinken.

*** Ice House – Hey Little Girl 1983**

Ik was er helemaal niet op uit om verliefd te worden. Toch had ik voor DJ Alfonso warme gevoelens. De Spaanse junior Elvis Presley was een lust om naar te kijken. Sjansen en aan het einde van de avond in het DJ-hokje tegen hem aanhangen in de hoop op een

kusje. Verder dolde ik met jonge mannelijke collega's die barwerkzaamheden deden en op het podium in geweldige outfits te zien waren: Spaanse Gavier en Pablo, fantastische jongens waar ik een herkenbaar gevoel mee deelde. De Spaanse cultuur en de overweldigende hartstochtelijke intensiteit zoog mij letterlijk op alsof ik herboren werd met de warmte in mijn bloed. Na een week kwam mijn moeder met haar vriend langs voor een vakantie. Dat was leuk.

• *Met trots laat ik haar mijn eigen leven zien. Net opgetut na de douche zeg ik: 'Mam, kijk hier eens naar deze foto's.' Ik ben drie dagen geleden tweede geworden met een striptease act in Penelope. Op het liedje New York New York. Ik laat haar zien hoe ik dansend mijn bloesje losknoop en uitwerp. 'Ben je nou helemaal geworden. Ik wil dat helemaal niet hebben dat je aan zoiets meedoet, Soof' zegt mijn ma met een verheven stem, 'Je lijkt losgeslagen. Violet, had jij haar er niet van kunnen weerhouden?' 'Soof? Die doet wat ze wil, ik heb daar geen invloed op,' zegt Violet terwijl ze haar nagel lakt. 'Ik bepaal zelf wat ik met mijn leven doe, mam. Daar heb jij niets over te zeggen, het is dat je het weet. Dat ik eindigde in alleen een bikinibroekje wil nog niet zeggen dat ik vulgair ben, toch Violet? Ik wilde het gewoon een keer meemaken. Ik ben een ervaring rijker. Is dat nou zo'n big deal?' voeg ik eraan toe. 'Soof, we houden erover op, als je maar weet dat*

ik het niet goed vind, dat je je zo gedraagt. Maar voor de rest is het jouw keus, want dwingen helpt toch niet,' zegt mijn ma.

'Zo is het,' zeg ik bozig en teleurgesteld, terwijl ik de foto's weer in mijn koffer stop. •

's Avonds voor het dansen gingen we vaak met z'n allen een drankje drinken op de boulevard bij een hippe tent. Daar werkte een bijzondere man die de looks en geheimzinnigheid had van David Bowie. Mijn moeder vond hem een apart persoon. Hij gaf haar in ieder geval een goed gevoel en ze keek uit naar het weerzien met hem. Zo had ik mijn wens om af en toe in een donker cafeetje mijn homofiele kornuitjes te ontmoeten die daar vaak voor het uitgaan aan de bar hingen en ik sleepte iedereen mee. Benidorm was bij uitstek een vakantieplek voor feestgangers in alle soorten en zo ook de homoscene. Deze bracht vooral extravagantie, vernieuwing en opwinding. Ik hield me graag op binnen deze groep en ontmoette een lieve homofiele jongen, Susi, een The Cure-typetje uit Madrid.

*** The Cure - Lament**

Met weemoed sloten we onze werkvakantie in Benidorm af. Discotheek Penelope had mij de basis gegeven voor een nieuw leven, waarin ik mijn eigen geld kon verdienen en mezelf kon ontwikkelen tot een eigen individu.

Met de welverdiende centjes boekten we een vakantie naar Ibiza. Susi en ik schreven nog een aantal jaar met elkaar. Hij vond het geweldig dat ik hecht was met mijn familie. Hij vond dat ik dat moest koesteren. Ik schreef vaak dat ik hem waardeerde om wie hij durfde te zijn en dat ik hem bewonderde hoe hij zijn geluk en vrijheid najoeg.

Ibiza, een Spaans eiland in de Middellandse Zee werd in de jaren vijftig ontdekt door de kunstenaars. Tien jaar later druppelden de hippies het eiland op. Met zijn allen maakten zij van het prachtige eiland een magisch geheel van communes tot party's in het nachtleven. Ibiza lonkte me om dat eens te beproeven. Al kwam het idee meer bij Violet vandaan. Goh, dit eiland zag er anders uit dan het badplaatsje Benidorm met alleen maar torenhoge appartementen en hutjemutje op een strand liggen, waar je niet eens topless mocht zonnen, terwijl het bruin worden van je borsten zo hot was. Op Ibiza konden we vrijuit topless bakken in de zon. Er waren overigens achtentachtig baaitjes, je hoefde elkaar niet tegen te komen. Wij hadden een appartement in Playa d'en Bossa uitgekozen, omdat dit niet te ver van het centrum lag en voldoende keuze voor badplaatsen bood. Het uitgestrekte strand voorbij Playa d'en Bossa strand, Las Salinas was the place to be. Daar was het relaxed en vol met hippe mensen vergeleken met de drukbezochte Playa d'en Bossa kustlijn.

• *Ik sla de slaapkamerdeur van het appartement open en zie door het raam een dof uitziend complex waar op ooghoogte van dat appartement, een mooie man met halflang blond haar en een goed gebruind lichaam zich ontbloot en openlijk voor het raam aan zijn jonge heer rukt. Totaal verontwaardigd kijken we elkaar aan. Welkom op Ibiza. 'Ik zei toch dat het hier apart is,' zegt Violet met een opgetrokken neus. Ik trek het donkergroene wollen gordijntje dicht en laat me vallen op het verenmatras. Violet doet me na en we schateren van het lachen.* •

De eerste avond vierden spanning en sensatie hoogtij in dit nieuwe oord, op zoek naar vertier. In Ibiza Stad zag je 's avonds een parade van uitgedoste mensen die terrassen bezetten of in de bijzonder kunstzinnige en aparte, veelal kleding- en schoenenwinkels snuffelden. Veel travestieten stalen de show en probeerden een drankje aan ons te verkopen. 's Avonds kwam de Spaanse Karavaan voorbij: op stelden lopende kunstzinnige mensenpoppen, waanzinnig om te zien. Wauw, dit was meer dan Benidorm, nu al, na één uur op terras zitten. Ibiza: mooi en apart met een aura van sensualiteit, die grenst aan gereserveerdheid, met de ogen van de duivel. Wij wisten vanuit research dat er bekende personen moesten rondlopen, we keken daar naar uit. Op naar de Pacha, deze discotheek scheen in het centrum te liggen. Bij aankomst hoopte ik op vrij

entree. Belachelijke bedragen vroegen ze toen al. We hadden flink ons best gedaan om er mooi en apart uit te zien en jawel, het lukte. We mochten gratis naar binnen, dankzij onze opsmuk en geacteerde attitude. Deze danstent kende meerdere ruimtes, waaronder één dansvloer met aangrenzend een DJ-hok, een dansgelegenheid en barretjes in overvloed. Zowaar kon je er voor een diner terecht.

• *We kijken onze ogen uit. 'Kijk,' zegt Violet, 'Daar heb je dat rode koord, dan moet dat een privégedeelte zijn.' Ik zie even voor de dansvloer een apart gedeelte. Daar mag je plaatsnemen als je een tafel reserveert met één of meer flessen drank. Dit jetsetdeel is voor bekende mensen en als je voldoende peseta's hebt. 'Kom, we gaan naast de bar bij dit gedeelte een drankje halen, want dan kan ik alles goed in de gaten houden,' zegt Violet. Ik kijk liever naar het podium waar op wordt gedanst. Pacha heeft een dansgroep en wekelijks een aantal themafeesten, net zoals in Benidorm. Binnen tien minuten worden we door een aantal mannen die een tafel hebben bij de jetset, uitgenodigd om een drankje te komen drinken. Violet neemt me direct bij de hand en we stellen ons voor aan vier goedgeklede Italiaanse mannen.* •

Zodra je daar zit, val je bij ieder bezet tafeltje op en uitnodigingen volgen dan vanzelf. Bijna iedereen kent iedereen, ondanks dat men uit verschillende landen

India

De crisis van de jaren tachtig was volop in gang en de werkloosheid was groot. Mijn job op het Waterlooplein was inmiddels vergeven. Even een baantje voor de winter lag niet voor het oprapen. De connecties en vriendschappen die ik zomers op Ibiza opdeed, kon ik nu in de winterperiode opzoeken. Jill Le Gall was zo'n vriend en maatje en natuurlijk Violet. Jill was een imposante man met donker steil lang haar. Hij liep vaak rond op Ibiza in pakken gemaakt van slangenleer. Jill was een Franse modeontwerper, een levensgenieter en geliefd bij iedereen. Zo'n mooie man kon alleen maar homo zijn. Gelukkigerwijze was vriendschap met Jill behaaglijk, hij voelde als een man, kon keuvelen als een vrouw en was net zo komisch en kinderlijk als een adolescent. Uit interesse had ik Jill gevraagd wat hij in de winter zoal deed. In Parijs mode ontwerpen en in de maanden december en januari genoot hij met blote billen op het strand Baga Beach in Goa, India. Hij vond het gezellig als ik langs zou komen en ik kon hem vinden bij de Baga Beach.

- *Op zaterdagavond duw ik de deur open van één van de gezelligste kroegen van het moment in Hoorn en zie ik aan de bar twee glinsterende ogen vergezeld van een glimlach van Draco. Ik laat me onmiddellijk meevoeren door onze onweerstaanbare aantrekking van samengeperste lucht die ontstaat wanneer twee magneten elkaar bijna raken. Het eerste wat hij zegt is:*

'Wat zie jij eruit.' Hij veegt hard met zijn duim mijn zelfgezette moedervlek van mijn gezicht eraf. Vlammen ontwaken van boosheid, aantrekking en onweerstaanbaarheid. De affectie tussen ons begint te zwellen en... Ik wil hem kussen, lang en hartstochtelijk. Wij kijken elkaar intens aan en ik schuif mijn hand op zijn schouder. Langzaam gaat mijn mond naar zijn oor en fluister: *'Als je niet terug was gegaan bij je ex, hadden we vanavond een lange zwoele nacht gehad.'* Ik bijt hem zachtjes tot hard in zijn oorlel. Ik lach verleidelijk, laat mijn hand van zijn schouder glijden en loop weg. •

Niet veel later pakte ik de trein naar Amsterdam om daar het nachtleven in te duiken. Een aantal uren later ging Draco met mijn broer naar Amsterdam. Schreeuwend en joelend hing Draco met zijn hoofd uit de rijdende auto. Naar horen zeggen was hij die nacht behoorlijk ver heen en het heeft achteraf een jaar geduurd voordat hij weer tot bezinning kwam.

De jongens uit mijn oude vriendengroep, waaronder mijn broer, kabbelden voort op wat ze gewend waren. Fantasieverhalen over hoe je op een snelle manier aan geld kon komen en vooral veel uitgaan met drank en drugs. Het zag er naar uit dat het weer een lange koude winter zou worden en al dagdromend zat ik al met mijn gedachten in India.

Zomaar stapte ik reisbureau De Valk binnen en niet veel later had ik impulsief mijn ticket geboekt. Het enige dat ik had, was een vliegticket naar Bombay. De vliegreis van Bombay naar het goddelijke plaatsje Goa moest je ter plekke boeken.

• *'s Middags hang ik met Violet aan de telefoon. 'Je raadt nooit wat ik gekocht heb. Ik zal je op weg helpen. Het is een ticket,' zeg ik. 'Nee, ik weet het niet en ik zit op mijn werk en heb geen tijd voor raadspelletjes. Eh... Parijs?'* raadt ze. *'Nee, misschien als tussenstop maar dat weet ik niet,'* zwijmel ik. *'Zeg, je gaat toch niet naar Italië, naar die kunstenaar die van de zomer achter je aan zat?'* sputtert Violet. *'Nee joh, ik zal het vertellen, want je raadt het nooit. Ik ga naar Jill in India.'* *'Oh, ik wil mee naar India,'* roept ze verrukt. •

Aangezien ze geen relatie had, zocht Violet avontuur en na de vage bevestiging, hakte ik voor haar de knoop door en kocht ik een tweede ticket. Aangenaam vond ze het niet dat ik het voortouw had genomen, maar ze vergaf het me en zo begonnen we aan een onvoorbereide reis naar India. De koffers waren overladen met hippe kleding, make-up, hoge hakken en een Carmen krulset.

'Als Jill er is, dan zal het daar hip zijn. Een verlengstuk van Ibiza.'

Aangekomen in Bombay schrokken we ons wezenloos. Het was alsof we in een grijze kleurloze stofwolk waren geland. Nogal bedrukt stapten we een taxi in om naar een ander deel van het vliegveld te gaan. Er werd op het raampje geklopt en ik zag door de nevel heen kinderen met geamputeerde armpjes die bedelden voor roepies. Hierdoor raakte ik van streek en ik durfde amper te ademen, zo vies voelde de lucht in Bombay aan. De zin was er behoorlijk af. Maar Goa zou vergelijkbaar zijn met het paradijs. Het was nu een speerpunt geworden waar we dezelfde dag wilden arriveren. Bij aankomst bij het ticketloket werd al snel duidelijk dat er die dag nog één vliegtuig naar Goa zou vertrekken. Violet, die absoluut niet tegen viezigheid kon, was behoorlijk nijdig dat ik ooit het ticket voor haar had gekocht en vanuit haar boosheid werd ik aangedreven ervoor te zorgen dat wij in dat vliegtuig kwamen. Er stond een immense rij van reizigers voor ons. Ik belandde in een toneelstuk waarin ikzelf de hoofdrol had. Ik pakte Violet haar hand en passeerde vriendelijk, maar vooruitstrevend de mensen in de rij alsof ik iets belangrijks te doen had in Goa. 'Ah, you are Madonna?' zei een bewaker. Ik knikte ongeduldig, doch geloofwaardig. Mijn gebakken lucht was zo overtuigend dat al het personeel ons voorbij liet gaan en zo tufte later het rammelende en krakende vliegtuigje ons naar Goa.

*** Madonna – Holiday**

De enige informatie die we hadden, was dat we Jill overdag konden vinden op de Baga Beach. Daar bracht een taxi ons naartoe. Tijdens de rit door een bos, zag ik hoe een dikke slang aan een tak hing. Ik vertelde het maar niet aan Violet. Om een uur of vier 's middags kwamen we aan. Bloedheet, een prachtig strand met hoge palmbomen met her en der hutjes op het strand. Strandbarretjes, huisjes en aan de overkant van een prachtige stromende rivier die opging in zee, stond een huis. Daar zou Jill vast zitten en ik zou door het stroompje naar dat huis gaan.

• *Met mijn opgerolde spijkerbroek tot net boven mijn knieën loop ik het water in en voel hoe de stroming duwt tegen mijn linkerbeen. Even wankel ik en probeer ik breed te staan om verder niet om te vallen of mee gevoerd te worden. Nu hoor ik een stem achter me en voel ik getik op mijn schouder. Een door de zon gebruide jonge man met halflang blond haar zegt: 'Achtung. Das ist viel zu gefährlich.' De Duitse man vertelt dat de stroming te sterk is om naar de overkant te gaan. Volgens hem verblijft Jill niet in dat huis en kan ik beter op het strand een kijkje nemen. Violet blijft bij de koffers en ik ga met mijn lange broek aan het strand op. Het zweet rolt van mijn rug en hoop Jill te vinden. Er zijn gelukkig niet veel mensen en na een paar minuten wandelen, voel ik een intense vreugde opkomen. Jill staat verderop met een paar vrienden langs de*

waterkant met alleen een lapje voor zijn dodo en een dotje op zijn hoofd. Ik zwaai met beide armen en roep hem.

'Jill, Jill.'

Totaal overdonderd en gillend rent Jill op mij af, pakt me op en zwiert me in de rondte. Tranen van geluk en vermoeidheid vloeien over mijn wangen. Jill vindt het helemaal te gek dat wij naar India zijn gekomen.

'Meisjes, ik ga goed voor jullie zorgen. Hebben jullie al een slaapplek?' vraagt Jill.

'Nee,' zeg ik blozend.

'Goed, dan gaan we dat nu regelen.'

Hij aait me met zijn wijsvinger over mijn wang. •

Hij regelde een hutje voor ons, vlakbij zijn verblijf, en we werden gestald tussen de Indiërs en de hippiereizigers in India. Onze hut was de helft van een stenen huisje van een Indiase familie. Het was één grote kamer met een eigen entree. In de andere helft woonde de Indiase familie. Jill had voor ons een ton met water geregeld die buiten in een driehoekig indianententje stond. Ik ging me als eerste oprispen, terwijl Violet haar koffer ging uitpakken.

• Ik stop mijn armen diep in het koele water en voel met het puntje van mijn tong dat het water zoet is. Ik stop mijn hoofd even in de ton met water en sla vervolgens mijn natte haren naar achter, zodat mijn rug verkoelt. De spanning van de lange reis voel ik langzaam uit mijn

lichaam wegvloeien. Ik pak de ton vast en verschuif hem iets naar rechts. Op dat moment zie ik een grote zwarte en harige tarantula over de rand van de ton kruipen. Ik voel dat mijn ogen groot worden, niet meer knippen en mijn hart overslaat. Met één stap naar achter vlucht ik uit het tentje en zet ik het op een gillen. •

De behulpzame Indiërs die mij te hulp kwamen, verjoegen de spin en verplaatsten de ton met water naar ons hutje. Dit bracht de gemoederen tot rust. Die eerste nacht probeerden we slaap te vatten, terwijl er duizenden hagedissen op het plafond naar ons gluurden. Het zag groenbruin van de beesten. Jill had gezegd dat die beestjes niets deden en daar gewoon bleven zitten. Op aandringen van Violet had ik naar ze gejoeld en geschreeuwd en met een handdoek gewapperd, maar ze bewogen niet. Het bleef een griezelig idee; een lichaam bezaaid met beestjes of kruipend in je mond. Gelukkig hadden onze huisgenoten geen vin verroerd en hadden we prima geslapen.

Buiten op het strand kon je in de open lucht je behoefte doen. Net in de hurkhouding kwamen de plaatselijke dieren, kippen, varkens, geitjes, aangerend om de drollen van je billen af te pikken. Dat was niet echt relaxed, maar gewoonweg lachwekkend. De openbare toiletten die er waren, bestonden uit niet meer dan een gat in de grond waar honderden vliegen boven hingen. Om maar niet te spreken over de geur die eruit

Dans!

een ode aan Sophia Sintos:

De jeugdige godin die Sophia heet en als geen ander de muziek van de ziel hoort, kent de melodie van het leven. Tot ver middennacht danst ze als een kolkende vulkaan van energie vermengt met ademteugen.

Kom daarom godin van de welluidende naam Sophia, dansdartel op de elektronische tonen die bedwelmende soundscapes vormen. Dans met me op rokerige podia, door glazen zalen en achter droomgordijnen, opdat de middernachtelijke ruimte zich vult met tedere tastbaarheid.

Schud de heupen, de schouders en vooral het hart. Laat alle rationaliteit centrifugeren in het sacrale van het moment, van het zweet, van de cadans van jouw ranke, engelachtige lijf. Voer me mee op de hypnotiserende flow van het ritme, zowel die over dwalingen in het duister als die over onversneden vrolijkheid in de hitte van de zomerzon.

Adem in. Adem uit.

Adem aanstekelijk levensplezier. In een dartele dans.

Ralph de Wit